

Η περιποίηση των δοντιών δεν ήταν πάντα σε μεγάλη εκτίμηση. Αυτό όμως που οι αρχαίοι ημών πρόγονοι απεχθάνονταν ήταν να βλέπουν ρήτορες, που, όταν αγόρευαν, άφηναν να φανεί ότι τους έλειπαν δόντια. Η τεχνητή οδοντοστοιχία έγινε εκ των ουκ άνευ, ήδη από τον Ζ' π.Χ. αιώνα: Σε μια περίπτωση, έχει βρεθεί τεχνητή μασέλα από κανονικά δόντια (προφανώς ξεριζωμένα από δούλους) και ένα δόντι βοδιού, το οποίο είχε πελεκηθεί με τέτοιο τρόπο ώστε να φαίνεται σαν δυο ανθρώπινα στη σειρά. Ο πρώτος που έγραψε για την υγιεινή του στόματος και την αντιμετώπιση του πονόδοντου ήταν ο Ρωμαίος συγγραφέας (μη γιατρός) Αύλος Κορνήλιος Κέλσος στο έργο του «de medicina» (Α' μ.Χ. αιώνας). Έναν αιώνα αργότερα, Ετρούσκοι πρακτικοί γιατροί κατασκεύαζαν χρυσές στεφάνες και γέφυρες, τις οποίες προσάρμοζαν στους πελάτες.

Εκείνος που απέσπασε την οδοντιατρική από την ιατρική είναι ο Γάλλος Πιέρ Φουσάρντ (1678 – 1761), ο οποίος, στο βιβλίο του «Ο χειρουργός οδοντίατρος» (1723), περιέγραψε τις αρχές της στοματικής ανατομίας και λειτουργίας, τεχνικές επιδιόρθωσης των δοντιών και τρόπους κατασκευής τεχνητών οδοντοστοιχιών. Ανακάλυψε ότι κύριος ένοχος για την τερηδόνα είναι η ζάχαρη και συνέστησε να την απολαμβάνουν με μέτρο. Και είναι ο πρώτος που χρησιμοποίησε τον όρο «ορθοδοντική» και εφάρμοσε την προσθετική. Χρησιμοποιούσε ελεφαντόδοντο και κόκαλα, τα οποία σκάλιζε και τους έδινε το σχήμα των χαλασμένων δοντιών που αντικαθιστούσε. Τα στερέωνε με άθραυστο λινό ή μεταξένιο νήμα ή με χρυσό σύρμα. Και επανέφερε τα «στραβά» δόντια στη θέση τους εφαρμόζοντας τη μέθοδο με τα σιδεράκια.

Όμως, τα κενά ανάμεσα στα δόντια συνέχιζαν να μαζεύουν υπολείμματα τροφών. Οι Αμερικανοί Σίλας Νομπλ και Τζ. Π. Κούλεϊ βρήκαν τη λύση: Από τις 20 Φεβρουαρίου 1872, ξεκίνησαν τη μαζική παραγωγή και εμπορική εκμετάλλευση της οδοντογλυφίδας. Οκτώ χρόνια αργότερα (1880), κυκλοφορούσε η πρώτη οδοντόκρεμα.

(Έθνος της Κυριακής, 2.8.2009) (τελευταία επεξεργασία, 21.10.2010)